

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 czerwca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 1317/14 Sąd Rejonowy w Pabianicach zasądził w punkcie 1 wyroku od J. K. na rzecz M. S. (1) kwoty - w ppkt a) 10000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2014 roku do dnia zapłaty, w ppkt b) 266,45 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 616,33 złotych tytułem kosztów procesu, a w punkcie 2 wyroku oddalił powództwo w pozostałej części. W punkcie 3 wyroku Sąd Rejonowy w Pabianicach nakazał pobranie od J. K. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 507,52 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu, a brakującą opłatę od pozwu w części obciążającej powódkę przejął na Skarb Państwa, a w punkcie 4 wyroku oddalił wniosek interwenienta ubocznego w zakresie kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 16 grudnia 2013 r. powódka przechodząc przez oznakowane przejście dla pieszych znajdujące się w P. przy ul. (...), uległa wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznała obrażeń ciała i straciła przytomność, a odpowiedzialność za powyższe zdarzenie ponosił pozwany J. K. - kierowca samochodu marki F. (...), ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. Pozwany ponadto został ukarany wyrokiem nakazowym z dnia 14 maja 2014 roku za popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., polegającego na tym, iż w dniu 16 grudnia 2013 roku nie zachowując należytej ostrożności na oznakowanym przejściu dla pieszych potrafił M. S. (1), czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z miejsca zdarzenia powódka została przewieziona do (...) Centrum Medycznego w P., gdzie udzielono jej pierwszej pomocy. Zdiagnozowano: uraz śródczaszkowy – wstrząśnienie, skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenie klatki piersiowej, a powódka skarżyła się na bóle i zawroty głowy. W (...) na Oddziale (...) Ogólnej Naczyniowej powódka przebywała w dniach 16 grudnia 2013 r. – 19 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy ustalił również, że powódka kontynuowała leczenie w (...) z uwagi na ból barku prawego i ograniczenie ruchów w stawie barkowym, a nadto w Poradni Neurologicznej ze względu na ból, zawroty głowy i wirowanie przy pionizacji oraz Poradni Laryngologicznej ze względu na pogorszenie słyszenia na prawe ucho, uczucie dyskomfortu i bolesności w tym uchu. Ponadto powódka przeszła zabieg przyżegania ucha zewnętrznego.

Sąd Rejonowy przyjął, że niezbędne wydatki powódki po wypadku na lekarstwa i materiały opatrunkowe wyniosły 266,45 zł. Ustalił też, że powódka zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi pozwanego, który przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wprawdzie w piśmie z dnia 18 grudnia 2014 r. poinformował o uznaniu swojej odpowiedzialności za ww. zdarzenie komunikacyjne, jednak odmówił zaspokojenia roszczeń poszkodowanej z uwagi na nienadesłanie dokumentacji, w szczególności medycznej, niezbędnej do ustalenia odszkodowania i zadośćuczynienia. Dodatkowo ubezpieczyciel zawiadomił, iż po uzupełnieniu dokumentacji powróci do procesu likwidacji szkody.

W chwili wypadku powódka miała 84 lata. Mimo podeszłego wieku była osobą czynną i aktywną fizycznie, mieszkała sama i prowadziła gospodarstwo domowe, zajmowała się ogrodem, pomagała przy wychowywaniu wnuka. Przed wypadkiem nie wymagała opieki lekarskiej – nie była u lekarza ok. 7 lat. Po wypadku powódka wymaga pomocy w robieniu zakupów, przy wychodzeniu z domu korzysta z pomocy sąsiadki, odczuwa silny ból ucha.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części na podstawie art. 445 § 1 k.c. odnośnie zadośćuczynienia i na podstawie art. 444 § 1 k.c. odnośnie odszkodowania.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w związku z wypadkiem komunikacyjnym M. S. (1) doznała uszkodzenia ciała w postaci: wstrząśnienia mózgu, skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenia klatki piersiowej, a urazy te wiązały się w koniecznością hospitalizacji na okres czterech dni, natomiast po wypadku stan zdrowia powódki pogorszył się, zaczęła korzystać z opieki lekarzy trzech specjalizacji: laryngologa, neurologa i ortopedy i do chwili obecnej odczuwa skutki wypadku w postaci bólów głowy i barku, objawów neurologicznych, problemów z prawym uchem. Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy przyjął, że w następstwie wypadku powódka doznała cierpienia fizycznych i psychicznych, których stopień nasilenia oraz uszczerbku na zdrowiu nie został określony w oparciu o wiedzę

specjalistyczną z uwagi na brak opinii biegłych, a w oparciu o wiedzę powszechną i doświadczenie życiowe. Sąd Rejonowy przyjął, iż cierpienia te przybrały co najmniej umiarkowany stopień nasilenia, o czym świadczą nie tylko z dolegliwości odczuwane przez powódkę bezpośrednio po wypadku oraz w mniejszym stopniu obecnie, ale również realne pogorszenie komfortu życiowego. Powódka mimo swojego wieku przed wypadkiem nie musiała korzystać z porad lekarskich, nie leczyła się, była sprawną, pełną energii życiowej kobietą, która nie tylko nie wymagała pomocy innych, ale jeszcze zajmowała się wnukiem. Obecnie powódka wymaga pomocy innych osób w robieniu zakupów i wychodzeniu z domu, korzysta z opieki lekarskiej, odczuwa ból ucha, pogorszyła się jej pamięć.

Wskazane okoliczności, w ocenie Sądu Rejonowego, uzasadniały zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie 10.000 zł, które winno przyczynić się do zatarcia krzywdy doznanej przez powódkę w wyniku wypadku. Z kolei na zasądzone odszkodowanie składały się koszty leków i środków opatrunkowych, wykazane załączonymi fakturami, w łącznej wysokości 266,45 zł.

O należnych od zasądzonych świadczeń odsetkach ustawowych Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k. c. przyjmując, iż są one należne od daty doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej.

W pozostałej części Sąd Rejonowy powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów pomiędzy stronami w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań pozwu, uwzględniając fakt, że powódka wygrała proces w 25,20%, a z uwagi na fakt, że strona powodowa korzystała w postępowaniu ze zwolnienia od kosztów sądowych, brakującą opłatę od pozwu w części obciążającej powódkę przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu mając na uwadze, że interwenient pozostaje z powódką w takiej relacji, która obiektywnie umożliwiłaby wytoczenie przeciwko niemu tożsamego powództwa i w tym znaczeniu ma on pozycję odpowiadającą pozycji strony.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył interwenient uboczny występujący po stronie pozwanej w punkcie 1 wyroku w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powódki świadczenie powyżej kwoty w wysokości 5.000 złotych z odsetkami ustawowymi, tj. w zakresie kwoty w wysokości 5.266,45 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2014 roku do dnia zapłaty, jak również w części zasądzającej koszty procesu na rzecz powódki oraz w punktach 3 i 4 wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego:

a. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w postaci dokumentacji medycznej leczenia powódki w sposób dowolny a nie swobodny i uznanie, iż powódka w wyniku przedmiotowego wypadku doznała urazu w obrębie stawu barkowego, urazów o charakterze neurologicznym tj. zawrotów głowy, wirowania przy pionizacji oraz urazów o charakterze laryngologicznym tj. pogorszenia słyszenia na prawe ucho, uczucia dyskomfortu i bolesności w tym uchu w sytuacji, gdy bez zasięgnięcia wiadomości specjalnych brak jest możliwości ustalenia czy wyżej opisywane dolegliwości pozostają w związku z przedmiotowym zdarzeniem, tym bardziej, iż leczenie tychże dolegliwości rozpoczęło się po znacznym upływie czasu od zdarzenia; strona powodowa nie zaferowała Sądowi stosownych wniosków dowodowych w odpowiednim czasie;

b. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w postaci faktur i rachunków dotyczących rzekomych kosztów leczenia powódki w sposób dowolny a nie swobodny i uznanie, iż koszty leczenia dochodzone przez powódkę pozwem pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze skutkami zdarzenia z dnia 16 grudnia 2013 roku w sytuacji, gdy ustalenie tychże okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, zaś strona powodowa nie zaferowała Sądowi stosownych wniosków dowodowych w odpowiednim czasie;

c. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 244 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy w zakresie doznanych przez powódkę obrażeń okoliczności, iż w związku ze zdarzeniem z dnia 16 grudnia 2013 roku został

wydany w dniu 14 maja 2014 roku wyrok nakazowy uznający pozwanego winnym czynu wyczerpującego dyspozycję art. 86 § 1 k.w. tj. czynu polegającego na tym, iż w dniu 16 grudnia 2013 roku nie zachowując należytej ostrożności na oznakowanym przejściu dla pieszych potrącił powódkę, czym spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co w sposób jednoznaczny wskazuje, iż obrażenia ciała doznane przez powódkę w wyniku tego zdarzenia były obrażeniami niegroźnymi, krótkotrwałymi, niepowodującymi zagrożenia dla jej zdrowia i życia, gdyż w przeciwnym razie wobec sprawcy toczyłoby się postępowanie karne o czyn z art. 177 § 1 k.k.;

d. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu z postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego powódki z 20 grudnia 2013 roku i uznanie, iż:

- powódka w związku ze zdarzeniem była hospitalizowana przez 4 dni, gdy z dokumentu tego wynika wprost, iż obserwacja powódki była zalecona z uwagi na konieczność kontroli stanu świadomości, ciśnienia tętniczego, tętna i źrenic, brak jest natomiast informacji, aby konieczność hospitalizacji powódki wynikała ze skutków wypadku,

- powódka w związku ze zdarzeniem doznała urazów w obrębie stawu barkowego, urazów o charakterze neurologicznym tj. zawrotów głowy, wirowania przy pionizacji oraz urazów o charakterze laryngologicznym tj. pogorszenia słyszenia na prawe ucho, uczucia dyskomfortu i bolesności w tym uchu w sytuacji, gdy po przeprowadzeniu w dniu 16 grudnia 2013 roku szeregu konsultacji lekarskich i badań obrazowych żadne z powyższych urazów nie zostały stwierdzone;

e. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, iż po wypadku stan zdrowia powódki pogorszył się, pojawiła się wówczas konieczność korzystania z opieki lekarzy trzech oraz iż powódka do chwili obecnej odczuwa skutki wypadku w postaci bólów głowy i barku, objawów neurologicznych, problemów z prawym uchem w sytuacji, gdy ustalenie powyższych okoliczności możliwe byłoby jedynie po zasięgnięciu wiadomości specjalnych przez Sąd, zaś strona powodowa nie zaoferowała Sądowi stosownych wniosków dowodowych w odpowiednim czasie;

f. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, iż koszty leczenia dochodzone przez powódkę pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze skutkami tego wypadku, w sytuacji gdy ustalenie powyższego nie było możliwe bez zasięgnięcia wiadomości specjalnych, zaś strona powodowa nie zaoferowała sądowni stosownych wniosków dowodowych w odpowiednim czasie.

1. naruszenie art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powódka przedstawiła wiarygodne dowody potwierdzające doznanie wskutek wypadku krzywdy uzasadniającej przyznanie zadośćuczynienia w wysokości 10.000 złotych;

2. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 445 § 1 k.c. polegającą na uznaniu, że kwota zadośćuczynienia w wysokości 10.000 złotych, przyznanego powódce za krzywdę doznaną wskutek wypadku z dnia 16 grudnia 2013 roku, jest kwotą „odpowiednią” w znaczeniu tej normy;

3. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 481 § 1 k.c. i w konsekwencji przyjęcie, iż odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należą się od dat wcześniejszych niż data wydania Wyroku.

Biorąc pod uwagę powyższe wniosł:

1. zmianę wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w zaskarżonej części,
2. o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Ponadto w uzasadnieniu zaskarżonej apelacji odnośnie zasądzonego na rzecz powódki odszkodowania za koszty leczenia zostało podkreślone, iż powódka nie udowodniła w ogóle szkody uzasadniającej przyznanie odszkodowania – powódka nie przedłożyła żadnych dowodów na potwierdzenie tego, że poniesione przez nią koszty lekarstw i środków opatrunkowych pozostają w adekwatnym związku przyczynowym.

Na zakończenie apelacji, zostało też wskazane, iż zasadna będzie odpowiednia zmiana zaskarżonego orzeczenia w zakresie kosztów procesu, albowiem w ocenie skarżącego istnieją wszelkie podstawy do zasądzenia kosztów procesu od powódki na rzecz interwenienta ubocznego.

Sąd Okręgowy w Łodzi z ważył, co następuje:

Apelacja interwenienta ubocznego po stronie pozwanej zasługiwała na uwzględnienie w przeważającej mierze, co skutkowało zmianą wyroku w zaskarżonej części za wyjątkiem rozstrzygnięcia odnośnie kosztów procesu zawartych w punkcie 4 wyroku.

Wobec sformułowania przez skarżącego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, należało odnieść się do niego w pierwszej kolejności, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania, mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Wyrażona w art. 233 k.p.c. zasada swobodnej oceny dowodów pozwala sądowi ocenić wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Powyższe oznacza więc, że tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Przenosząc powyższe rozważania w realia przedmiotowej sprawy należało uznać, iż podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 § 1 k.p.c. jest częściowo uzasadniony. Z zebranego bowiem w sprawie materiału dowodowego rzeczywiście nie wynika co było przyczyną pogorszenia się stanu zdrowia powódki po dniu 19 grudnia 2013 roku czyli po wypisaniu powódki ze szpitala - z Oddziału (...) sp. z o.o. w P., w którym to przebywała na skutek jej potrącenia przez pojazd pozwanego oraz w oparciu o jakie dowody zostało przyjęte, że przedstawione koszty leczenia powódki pozostają w związku ze skutkami wypadku. Słusznie apelujący podniósł, iż w oparciu o przedłożoną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym dokumentację lekarską nie można skonstatować, iż potrzeba skorzystania przez powódkę z opieki lekarzy trzech specjalizacji: laryngologa, neurologa i ortopedy w związku z wystąpieniem bólów głowy i barku, objawów neurologicznych, problemów zdrowotnych związanych z prawym uchem, pozostawała w związku ze zdarzeniem z dnia 16 grudnia 2013 roku. Z karty informacyjnej leczenia szpitalnego powódki w okresie 16-19 grudnia 2013 roku nie wynika przecież, aby u powódki zostały zdiagnozowane wyżej wskazane problemy zdrowotne, a co więcej zostało wskazane, iż została ona wypisana w stanie zdrowotnym dobrym bez jakichkolwiek zaleceń odnośnie dalszego leczenia za wyjątkiem wizyty kontrolnej u lekarza POZ. Także z pozostałej dokumentacji lekarskiej złożonej do akt sprawy nie wynika, aby wskazane problemy zdrowotne były następstwem wypadku z dnia 16 grudnia 2013 roku, a w tym zakresie subiektywne odczucia powódki w zakresie wiedzy wymagającej wiadomości specjalnych z oczywistych względów nie mogą być podstawą dokonywanych ustaleń faktycznych. Niewątpliwie Sąd Rejonowy winien też mieć na względzie, iż powódka jest osobą w zawansowanym już wieku, obecnie ma 86 lat, co nakazuje uwzględniać także i to, że pogorszenie się jej stanu zdrowia może też wynikać z przyczyn naturalnych. Uwzględniając powyższe należy więc uznać, iż konstatacja Sądu I instancji tylko i wyłącznie w oparciu o złożoną do akt dokumentację lekarską, iż pogorszenie się stanu zdrowia powódki po dniu 19 grudnia 2013 roku pozostawało w związku ze zdarzeniem z dnia 16 grudnia 2013 roku niewątpliwie narusza zasadę swobodnej oceny dowodów.

Zasadnie też wskazał skarżący, iż zasada swobodnej oceny dowodów została naruszona przez Sąd I instancji również poprzez przyjęcie, iż niezbędne wydatki powódki po wypadku na lekarstwa i materiały opatrunkowe wyniosły 266,45 zł. Z dokumentacji lekarskiej nie wynikało, aby konieczność stosowania lekarstw opisanych na przedstawionych fakturach miała związek z wypadkiem, także w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego w okresie 16-19 grudnia 2013 roku nie zalecono powódce stosowanie jakichkolwiek lekarstw brak więc było podstaw do przyjęcia, iż wskazane przez powódkę wydatki (poniesione w okresie od 27.12.2013 do 13.06.2014) pozostają w jakimkolwiek związku z wypadkiem.

W pozostałym zakresie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest chybiony. Nie sposób zgodzić się z apelującym, iż hospitalizacja powódki bezpośrednio po wypadku w dniu 16 grudnia 2013 roku nie nastąpiła na skutek tegoż wypadku. W tym zakresie ustalona przez Sąd I instancji sekwencja zdarzeń w świetle informacji zawartych w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego oraz powszechnej wiedzy, że osoby będące uczestnikami wypadku często w celu obserwacji pozostają przez kilka dni na obserwacji szpitalnej, pozwalała skonstatować w oparciu o zasadę swobodnej oceny dowodów, że pobyt powódki szpitalu był następstwem jej potrącenia i jeśli w tym zakresie apelujący zajmował inne stanowisko to winien je udowodnić zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c.

Nie ma także racji apelujący, iż z wyroku nakazowego wydanego w dniu 14 maja 2014 roku winno się wnioskować, iż powódka nie doznała jakichkolwiek obrażeń. Apelujący zapomina bowiem, iż ukaranie w sprawie o wykroczenie nie zamyka drogi do skazania za ten sam czyn w postępowaniu karnym, natomiast znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. nie wymagają uwzględnienia w opisie przypisanego ukaranemu czynu jakichkolwiek obrażeń odniesionych przez osobą pokrzywdzoną w wyniku tegoż wykroczenia.

Uwzględniając powyższe, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji błędnie przyjął w ustaleniach faktycznych iż wystąpienie u powódki bólów głowy i barku, objawów neurologicznych, problemów zdrowotnych związanych z prawym uchem oraz poniesienie wydatków na lekarstwa w kwocie 266,46 pozostawało w związku ze zdarzeniem z dnia 16 grudnia 2013 roku.

Rozstrzygnięcie powyższej kwestii wpływało zasadniczo na ocenę zarzutów przepisów prawa materialnego podniesionych w apelacji.

Sąd Okręgowy w pełni podziela apelującego odnośnie naruszenia art. 6 k.c. i art. 445 § 1 k.c. W judykaturze i doktrynie panuje ugruntowany pogląd, że zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, przewidziane w art. 445 par. 1 k.c., ma kompensacyjny charakter, będąc sposobem naprawienia szkody niemajątkowej, w związku z czym powinno przedstawiać realną wartość ekonomiczną dla pokrzywdzonego. Przy ustalaniu jego wysokości obowiązuje zasada indywidualizacji, nakazująca odwołanie się każdorazowo do konkretnych okoliczności danej sprawy. Poczucie krzywdy ma z natury subiektywny obraz, a jej rozmiar, mimo podobnych przedmiotowo stanów faktycznych dotyczących uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, może być różny w zależności od właściwości osobistych, warunków życia i potrzeb pokrzywdzonego. Apelacja trafnie zarzuciła, że przyznanie przez Sąd I instancji kwoty 10000 złotych tytułem zadośćuczynienia było przede wszystkim konsekwencją naruszenia art. 233 § 1 k.c. i tym samym błędnego przyjęcia iż okoliczności związane ze stanem zdrowia powódki, które ujawniły się u niej po 19 grudnia 2013 roku, miały znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Powódka, pomimo obowiązku wynikającego z art. 6 k.c., nie przedstawiła natomiast żadnych wiarygodnych dowodów potwierdzających, że owe okoliczności uzasadniają przyznanie zadośćuczynienia w wysokości 10000 zł. Na tle przytoczonych wyżej rozważań, po uwzględnieniu pozostałych, zasadnie podniesionych przez Sąd I instancji, okoliczności rzutujących na wysokość zadośćuczynienia, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że w zaskarżonym wyroku doszło do naruszenia art. 445 par. 1 k.c., ponieważ suma należna powódce z tego tytułu powinna wynosić ostatecznie 5000 zł. Oznaczało to, że w pierwszej instancji została rażąco zawyżona; tym samym wystąpiło też uzasadnienie do odpowiedniej ingerencji w tym zakresie ze strony sądu odwoławczego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.11.2004 r. w sprawie I CK 219/04 – LEX 146356).

Za w pełni zasadne należy także uznać nieudowodnienie przez powódkę, że poniesione przez nią koszty lekarstw i środków opatrunkowych pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem kształtującym

odpowiedzialność pozwanego. Odszkodowanie jest bowiem formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody majątkowej, podstawą takiego żądania jest więc wykazanie szkody majątkowej poniesionej w wyniku zdarzenia rodzącego odpowiedzialność. U podstaw takiej odpowiedzialności leżą bowiem ogólne zasady odpowiedzialności za czyn niedozwolony, to jest odpowiedzialności deliktowej uregulowanej treścią art. 415 k.c. Do nich zaś należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, szkoda oraz związek przyczynowy między tym zdarzeniem a szkodą. Powódka, zgodnie z art. 6 k.c., poza samym zdarzeniem i szkodą była więc zobowiązana wykazać związek przyczynowy między tymi przesłankami, czemu, co już wyżej zostało omówione, powódka reprezentowana przez fachowego pełnomocnika nie podołała.

Mając powyższe na względzie, uznając w całości za zasadną apelację odnośnie zaskarżonych należności głównych odnośnie do zarzutu naruszenia art. 481 § 1 k.c. odnośnie odsetek od tych należności należało uznać za zbędne.

Sąd nie podzielił natomiast stanowiska apelującego, iż zasadna będzie odpowiednia zmiana zaskarżonego orzeczenia w zakresie kosztów procesu poniesionych przez interwenienta ubocznego, że istnieją wszelkie podstawy do zasądzenia kosztów procesu od powódki na rzecz interwenienta ubocznego. Zgodnie z treścią art. 107 k.p.c. zdanie trzecie sąd może także przyznać interwenientowi koszty interwencji od przeciwnika obowiązującego do zwrotu kosztów. Treść tego przepisu wskazuje więc na to, że nie obliuguje on do zasądzenia kosztów w każdym przypadku, w którym istnieją podstawy do obciążenia kosztami przeciwnika procesowego, a rozstrzygnięcie w tym zakresie winno odwoływać się do ogólniejszych kryteriów w postaci potrzeby rzeczywistej obrony interesów interwenienta ubocznego w określonych okolicznościach rozpoznawanej sprawy czy też do innych okoliczności, jakie brane są pod uwagę przy rozstrzyganiu o kosztach procesu między stronami np. wynikających z art. 102 k.p.c. W realiach przedmiotowej sprawy mając na względzie charakter przedmiotowego powództwa, którego przedmiotem było roszczenie o zadośćuczynienie i odszkodowanie z tytułu czynu niedozwolonego, trudną sytuację majątkową powódki i sytuację majątkową interwenienta ubocznego oraz wysokość przyznanego zadośćuczynienia zasadnie Sąd I instancji oddalił wniosek interwenienta ubocznego w zakresie kosztów procesu.

Wobec powyższego na podstawie art. 368 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Pabianicach w ten sposób, że:

- w punkcie pierwszym wyroku zasądził od J. K. na rzecz M. S. (2) kwotę 5000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 299,71 złotych tytułem kosztów procesu,
- w punkcie drugim wyroku oddalił powództwo w pozostałej części,
- w punkcie trzecim wyroku nakazał pobranie od J. K. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pabianicach kwotę 249,74 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu,
- w punkcie czwartym wyroku oddalił wniosek interwenienta ubocznego w zakresie kosztów procesu.

Zmieniając rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu zawartych w punkcie pierwszym wyroku i w zakresie nieuiszczonej opłaty od pozwu w punkcie trzecim wyroku Sąd Okręgowy miał na względzie, iż powódka wygrała proces jedynie w 12,4 %.

W pozostałej części, to jest odnośnie zaskarżenia punktu 4 wyroku, apelacja została oddalona.

W przedmiocie kosztów postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również na podstawie art. 107 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pomimo wygrania przez interwenienta ubocznego występującego po stronie pozwanej apelacji praktycznie w całości Sąd nie dostrzegł podstaw do obciążenia powódki kosztami poniesionymi przez interwenienta ubocznego w postępowaniu apelacyjnym. Tak jak to zostało wskazane wyżej Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż art. 107 k.p.c. nie obliuguje do zasądzenia kosztów na rzecz interwenienta ubocznego w każdym przypadku, w którym istnieją podstawy do obciążenia kosztami przeciwnika procesowego. W realiach przedmiotowej sprawy

obciążenie powódki niniejszymi kosztami w znaczący sposób ograniczałoby kompensacyjny charakter zasądzonych powódce zadośćuczynienia, co przy przedmiocie sprawy, trudnej sytuacji majątkowej powódki i sytuacji majątkowej interwenienta ubocznego nie byłoby uzasadnione.